

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117220400
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3117220400.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny v spore žalobcu: C., proti žalovanému: E., o ochranu osobnosti s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. novembra 2020, č.k. 12C/45/2017-209, v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. januára 2021, č.k. 12C/45/2017-216, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zaslať žalobcovi list s písomným ospravedlním tohto znenia: "Ospravedlňujem sa Vám za tvrdenia uvedené v sťažnosti zo dňa 25.09.2016, ktorú som elektronickou poštou zaslal na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Z., kde som uviedol, že dňa 25.09.2016 asi o 11.30 hodine ma na mojom pozemku na záhrade pri dome č. XX v Y. F. fyzicky napadol a do krvi dobil pán Y. P. z O., asi XX ročný a že mal penu u huby od zlosti a že všetko to videla a kričala a bola v šoku jeho dcéra asi X ročná, ktorá bola s ním, že jej otec je bezohľadný človek a že to dieťa treba dať vyšetriť, pretože určite bude mať z tohto traumy a že mám podozrenie, že týra svoju manželku a tiež za tvrdenia uvedené v internetovej komunikácii zo dňa 27.06.2017, kde som na svojom profile s názvom E. F. uviedol, že na mojom pozemku ma fyzicky napadol a viackrát udrel po hlave konateľ firmy X. O. Y. P. a že je to zať N., ktorá s materou úmyselným nepodaním pomoci zavraždili L. X. kvôli majetkom, pretože tieto tvrdenia nie sú pravdivé." Žalovanému tiež uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 300,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá s tým, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka ochrany osobnostných práv v zložkách česť, ľudská dôstojnosť a súkromie. Ako satisfakciu žiadal, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaslať mu list s písomným ospravedlnením v znení, ktoré je prevzaté do výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie a zároveň k povinnosti zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur s náhradou trov konania. Dôvodil, že žalovaný o ňom zverejnil nepravdivé údaje, objektívne spôsobilé vyvolať vážny zásah do jeho osobnostných práv a to spôsobom, že mailovou správou zo dňa 25.09.2016, odoslanou z adresy E. F. [mailto:a@b.c] do verejnej schránky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Z. (ďalej len ÚPSVaR) podal sťažnosť v ktorej u ňom uvádzal skutočnosti v špecifikácii ako sú uvedené v požadovanom ospravedlnení, ktorá sťažnosť žalovaného bola na ÚPSVaR Z. zaevidovaná dňa 26.09.2016 pod č. záznamu XXXX/XXXXXX a č. spisu XXXX. Na

základe tejto sťažnosti ÚPSVaR Z. vykonal šetrenia na úradoch, v materskej škole a i u lekára a dňa 18.11.2016 aj v domácnosti žalobcu a jeho manželky Z. P., ich 2 detí W. nar. v r. XXXX a O. nar. v r. XXXX, o čom aj bol vypracovaný Záznam zo dňa 18.11.2016, podľa ktorého boli žalobca s manželkou oboznámení s doručenými správami, ďalším postupom s tým, že bude vypracované posúdenie životnej situácie dieťaťa a jeho rodiny so stanovením miery ohrozenia - „bez ohrozenia“. Žalobca tvrdil, že práve naopak dňa 25.09.2016 ho žalovaný verbálne a fyzicky napadol a spôsobil mu aj drobné poranenia ľavej ruky, o čom žalobca urobil v ten deň trestné oznámenie na Obvodnom oddelení PZ O. a bolo zaevidované pod ČPS: D.-P Následne bolo toto podanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1992 Zb. postúpené Okresnému úradu Z., odboru všeobecnej vnútornej správy, oddeleniu priestupkov na prešetrenie. Žalovaný bol aj právoplatne uznaný za vinného z tohto priestupku.

V nadväznosti na to potom žalovaný v rámci internetovej komunikácie zverejnil ďalšie nepravdivé a hrubo urážlivé tvrdenia o osobe žalobcu a to dňa 27.06.2017, kde pod svojim profilom s názvom E. F. uviedol, že „SKUTOK SA NESTAL, polícia prípad uzatvorila keďže nemal právnik a zranenia si spôsobil sám. Na svojom pozemku ho viackrát udrel konateľ firmy X. O. Y. P. O., ktorý je zať N., ktorá s materou úmyselným nepodaním pomoci zavraždili L. X. kvôli majetkom. Žalobca uviedol, že je jediným spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti X. F. so sídlom v O. a X. so sídlom v O.“. Žalobca uviedol, že tieto nepravdivé, hrubo urážlivé a osočujúce údaje vo vzťahu k jeho osobe sú objektívne spôsobilé privodiť mu ujmu na jeho osobnostných právach a na jeho postavení v spoločnosti jednak ako otca maloletých detí a zároveň manžela, ktorý sa doteraz zodpovedne staral o svoju rodinu a výchovu svojich detí, tiež ako osoby doposiaľ požívajúcej vo svojom okolí dobrú povesť a jednak ako podnikateľa, riadne vykonávajúceho podnikateľskú činnosť, ktorá je základným zdrojom obživy jeho i jeho rodiny. Zároveň žalovaný poukázal na rodinný vzťah žalobcu s inou osobou („zať N.“), o ktorej uviedol, že úmyselne nepodala pomoc za účelom zavraždenia menovaného človeka pre majetok. Zverejnením uvedených údajov bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a jeho vážnosť v spoločnosti a došlo k zásahu do jeho súkromia, keď na základe sťažnosti žalovaného boli šetrené pomery v jeho rodine, čo sa hrubým spôsobom dotklo nie len jeho, ale aj ďalších členov jeho rodiny. Žalobca sa tak dostal do povedomia vo svojom užšom okolí v mieste bydliska, u pedagogických pracovníkov materskej školy, ktorú navštevuje jeho staršia dcéra, tiež u zdravotníckych pracovníkov jeho detí, tiež do povedomia verejnosti ako osoba správajúca sa násilníckym spôsobom a majúca vo svojom širšom okolí osoby, ktoré mali iného pripraviť o život. Susedia v okolí domu súp. č. XX v Y. F., kde došlo k incidentu, sú odvtedy voči žalobcovi nedôverčiví, nikto sa s ním nerozpráva, boja sa ho. Na základe podania žalovaného k nim do domácnosti opakovane chodili policajti a už táto skutočnosť sama o sebe vyvoláva v jeho okolí nedôveru a pochybnosti. Žalobca poukázal nato, že žalovaný napriek podanej žalobe stále pokračuje vo svojom konaní, avšak ústne.

3. Žalovaný žiadal v rámci písomného vyjadrenie k žalobe, ako aj následných podaní, žalobu zamietnuť. Uviedol, že sú podané návrhy na začatie konania pod sp. zn. 14C/58/2017, 18C/10/2017, 23C/61/2017, 21C/61/2017. Žiadal súd o vyšetrenie dcéry Y. P. psychológom, pretože určite má doživotnú traumu. Bol zhrozený, že P. (žalobca) 2 razy dovedol na spoločný dvor mal. dcéru a ukazoval jej, že „toto je ten zlý ujo“ čím mienil jeho. Tvrdil, že nevie kde býva žalobca, nikdy u neho nebol, nikdy sa mu nevyhrážal. On sa jemu vyhrážal, naposledy dňa 29.09.2017 o 17,25 hod, že je starý debil a už to nebude dlho trvať a urobí s ním aj s jeho synom poriadok. Na to reagoval e-mailom dňa 01.10.2017. N. ako aj jej matka zavádzali vyšetrovateľa, keď tvrdili, že sa o L. X. starali a vymieňali mu plienky. Nikdy nepotreboval vymieňať plienky. Uviedol, že má lekársku prepúšťaciu správu L. zo dňa 09.05.2005, kde sa uvádza, že L. mal byť u p. N. od 28.03.2005, čo nebola pravda, pretože bol u nej od 16.04.2005. Prvý raz sa mu vyhrážal v r, 2006, z čoho je zvukový záznam. Porušili hygienu, zákon, privodili mu smrť úmyselným nepodaním pomoci. Rozhodnutie o priestupku bolo urobené proti nemu na základe sfaľovaných dokumentov od žalobcu a policajta V., ktorí spolu chodili do jednej školy v O., sú kamaráti, preto žiadal zrušiť svoje potrestanie. Tiež tvrdil, že žalobca v apríli 2016 vymeral pozemky pri domoch č. XX, ktorý užíva a č. XX Y. F., ktoré majú spoločný dvor geodetom. Keď im žalovaný pohrozil privolaním polície, tak vymeriavacie kolíky odstránili. Odvtedy mu žalobca robí zo života peklo, s pomocou žalobcových bratov X. a P. sa ho snažili pozbaviť svojprávnosti. Žalovaný svoje skutkové tvrdenia preukazoval e-mailom žalovaného zo dňa 30.04.2016 C.. R., e-mailom žalovaného zo dňa 13.06.2016 právnikom, ÚPSVaR-u, P. F., Trestným oznámením - dodatkom zo dňa 25.01.2020 prokuratúre, viacerými e-mailovými podaniami z r. 2020 adresovanými OO PZ O., právnikovi, prokuratúre, TSK, X., Centru právnej pomoci, uznesením MV SR zo dňa 06.04.2018, písomnými sťažnosťami, PN-kami, fotografiou, záznamom zo svojej zdravotnej dokumentácie, lekáorskými správami, zoznamom zdravotných výkonov, úradným záznamom, Rozhodnutím Okresného úradu Z. zo dňa 14.12.2016 vo veci priestupku zo dňa 25.09.2016,

zápisnicou vyšetrovateľa o výsluchu osoby- žalovaného zo dňa 24.02.2017 a 03.02.2017, lekárskou správou z neurologického vyšetrenia zo dňa 04.10.2016, zápisnicami o výpovedi svedka - žalobcu na OO PZ O., uznesením PZ zo dňa 22.06.2017, uznesením Okresnej prokuratúry Z. zo dňa 26.03.2019. Na pojednávanie dňa 30. novembra 2020 sa žalovaný nedostavil oznamujúc, že mu to neumožňuje jeho zdravotný stav a žiadal pojednávanie odročiť, k svojej žiadosti však nepripojil žiadne lekárske potvrdenie, alebo správu. Súd konal v neprítomnosti žalovaného, pretože jeho výsluch nebolo potrebné nariadiť podľa § 195 ods. 1 CSP a zároveň neboli porušené práva žalovaného, pretože mal možnosť sa k žalobe i vyjadreniu žalobcu písomne vyjadriť a toto svoje procesné právo aj využil a súd z neho pri rozhodovaní vychádzal. Vzhľadom na viaceré súdne konania žalovaného v minulosti na tamomšom súde mal súd podozrenie, že žalovaný sa vyhýbal pojednávaniu a rozhodnutiu vo veci z obavy, že by bol zaviazaný k úhrade vysokej žalovanej nemajetkovej ujmy.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 15.07.2019 č.k. 14C/58/2017-75, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2019, bolo podanie žalobcu E. F. zo dňa 23.11.2017 proti žalovanému štatutárnemu orgánu X. : C. označené ako „Žaloba na ochranu osobnosti ...“ v súvislosti s fyzickým napadnutím zo dňa 25.09.2016, odmietnuté. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 25.04.2018 č.k. 23C/61/2017-7, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.05.2018, bolo podanie žalobcu E. F., doručené súdu zo dňa 23.11.2017, proti žalovaným 1/ C. X. a 2/ Z. N. o úmyselné nepodanie zdravotnej pomoci s následkom smrti L. X., odmietnuté. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 01.03.2018 č.k. 21C/61/2017-29, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05.04.2018, bolo konanie o žalobnom návrhu žalobcu E. F., doručenom súdu dňa 23.11.2017, proti žalovanému P. U. L., F. o ochranu osobnosti v súvislosti s podnetom brata žalobcu X. F. na jeho psychologické vyšetrenie, zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku zo žaloby. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 13.01.2020 č.k. 18C/10/2017-186 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.06.2020 č.k. 5Co/28/2020-203, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.07.2020, bola zamietnutá žaloba E. F. proti žalovanému F. o zaplatenie odškodnenia vo výške 20.000,- eur a o ospravedlnenie sa podľa zák. č. 514/2003 Z.z. za nesprávny úradný postup Okresného úradu Z., odboru všeobecnej vnútornej správy, oddelenia priestupkov pri vydaní rozhodnutia zo dňa 14.12.2016 č. XXX/XXXX/XXXXXX M., ktorým bol žalobca E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. F. XXX uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že dňa 25.09.2016 verbálne a následne fyzicky napadol Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., Z. XXXX/XX, pričom mu spôsobil ľahké zranenie ľavého predlaktia, za čo mu bol uložený trest a to pokarhanie a povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16,- eur. Podľa Rozhodnutia Okresného úradu Z., Odboru všeobecnej vnútornej správy, oddelenia priestupkov zo dňa 14.12.2016 č. XXX/XXXX/XXXXXX M. bol žalobca E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. F. XXX uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že dňa 25.09.2016 verbálne a následne fyzicky napadol Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., Z. XXXX/XX, pričom mu spôsobil ľahké zranenie ľavého predlaktia, za čo mu bol uložený trest a to pokarhanie a povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16,- eur. Podľa uznesenia ORP PZ Z. zo dňa 22.06.2017 ČVS: D.-XXX/NE-TN-XXXX bolo zastavené trestné stíhanie z podnetu E. F. zo dňa 09.03.2017 proti Y. P. za skutok, ktorý sa mal stať dňa 25.09.2016 v obedňajších hodinách napadnutím E. F., pretože uvedený skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Sťažnosť E. F. voči tomuto uzneseniu Okresná prokuratúra Z. uznesením zo dňa 26.03.2019 č. 1Pn 102/19/3309-9 právoplatne zamietla ako nedôvodnú. Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby V. V. zo dňa 06.04.2018 bolo trestné oznámenie E. F. na postup príslušníkov polície O. a P., F. odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania.

5. V e-mailovej správe zo dňa 25.09.2016, odoslanej z adresy E. F. [mailto:a@b.c] do verejnej schránky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Z. (ďalej len ÚPSVaR) označenej ako „sťažnosť“ obsah ktorej medzi stranami sporný nebol, ako ani to, že ju zaslal žalovaný, tento uviedol, že je ZŤP, má XX rokov, je chorý, dňa 25.09.2016 asi o 11,30 hod. ho na jeho pozemku na záhrade pri dome pop. č. XX v Y. F. fyzicky napadol a do krvi dobil pán Y. P. z O., asi XX ročný, riešia to policajti, údajne prešiel peši po cudzom pozemku, čo nie je pravda, mal penu u huby od zlosti. Podáva sťažnosť preto, lebo všetko videla a kričala a bola v šoku jeho dcéra, asi X-ročná, ktorá bola s ním - s Y. P.. Prosil, nakoľko jej otec je bezohľadný človek, o vyšetrenie dieťaťa, určite bude mať z toho trauma, mal podozrenie, že týra svoju manželku. E. F. uviedol adresu bydliska Y. F. XXX a svoje telefónne číslo.

6. V Zázname ÚPSVaR Z., Oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately zo dňa 18.11.2016 č. Z je uvedené, že dňa 18.11.2016 o 10:50 hod. bolo uskutočnené prešetrenie pomerov na adrese Y. F. XXX v domácnosti C.. Y. P., nar. XX.XX.XXXX a jeho pani Z. P., nar. XX.XX.XXXX - rodičov mal. W. P., nar. XX.XX.XXXX a mal. O. P., nar. XX.XX.XXXX. prešetrenie pomerov bolo zrealizované z dôvodu prešetrenia aktuálnych pomerov v domácnosti, ako aj z dôvodu oboznámenia rodičov s doručenými správami z ObÚ, MŠ a od lekára. V čase prešetrenia pomerov sa v domácnosti nachádzali obaja rodičia spolu s maloletými deťmi. Rodičia boli oboznámení s doručenými správami, ďalším postupom - na základe doručených správ a šetrení pomerov bude vypracované Posúdenie životnej situácie dieťaťa a jeho rodiny so stanovením miery ohrozenia - „BEZ OHROZENIA“. Záver: V čase šetrenia pomerov neboli zistené žiadne nedostatky v zabezpečovaní starostlivosti o maloleté deti zo strany rodičov. Rodičia boli oboznámení s doručenými správami, ďalším postupom - na základe doručených správ a šetrení pomerov bude vypracované Posúdenie životnej situácie dieťaťa a jeho rodiny so stanovením miery ohrozenia - „BEZ OHROZENIA“.

7. Na zistený skutkový stav aplikoval súd prvej inštancie ust. § 11, § 13 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 193 veta tretia CSP, vo svetle ktorých dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby čo do základu, a pokiaľ ide o výšku požadovanej peňažnej satisfakcie v súvislosti so zisteným zásahom, za primeranú považoval čiastku 300,- eur, zohľadniac jednak okolnosti veci, intenzitu zásahu, ako aj pomery na strane žalovaného. Dôvodil, že v konaní neboli bez pochybností preukázané tvrdenia žalovaného o útokoch na žalobcu dňa 25.09.2016. V priestupkovom konaní bol zistený páchatel' priestupku zo dňa 25.09.2016 a bol ním žalovaný (nie žalobca, ako tvrdil žalovaný v predmetnej e-mailovej sťažnosti). Podľa § 193 veta tretia CSP je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, teda uvedenými priestupkovými rozhodnutiami a nemôže ich v tomto občianskoprávnom konaní opätovne preskúmať. Na podnet žalovaného bol prešetrený aj postup vyšetrojúcich príslušníkov polície a nebol zistený postup v rozpore s právnymi predpismi. Na základe predmetnej sťažnosti žalovaného boli prešetrené aj pomery na strane maloletých detí žalobcu v domácnosti, v materskej škole a u ošetrojúceho lekára a neboli zistené žiadne nedostatky. Vykonanými šetreniami i rozhodnutím v priestupkovom konaní neboli zistené skutočnosti, ktoré žalovaný tvrdil v predmetnej e-mailovej sťažnosti, teda išlo o nepravdivé a zároveň osočujúce i urážlivé tvrdenia na adresu žalobcu, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na jeho osobnostných právach a to v dielčích právach na občiansku česť, ľudskú dôstojnosť a na súkromie. Podľa tvrdenia žalobcu aj došlo reálne k takejto ujme a to spôsobom, akým uvádzal v žalobe, čím boli splnené zákonné podmienky na priznanie ochrany osobnostným právam žalobcu a poskytnutie primeranej satisfakcie. Žalobe vyhovel v celom rozsahu pokiaľ ide o požadované písomné ospravedlnenie a zároveň podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď písomné ospravedlnenie žalovaným nepovažoval za postačujúci prostriedok ochrany vzhľadom na obsah písomnej formy podania žalovaného a vzhľadom na spôsobený zásah do citlivej oblasti osobnosti človeka, ktorou je ľudská dôstojnosť, česť a súkromie. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy 300,- eur vychádzal z posúdenia rozsahu následkov, ako ich uviedol žalobca a z príjmových pomerov žalovaného (dôchodok vo výške 592,80 eur mesačne), jeho zdravotného stavu (lekárska správa, predmetná e-mailová sťažnosť). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd nepriznal stranám sporu náhradu trov konania dôvodiac čiastočným úspechom vo veci.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný, uvádzajúc, že za slovami, ktoré uviedol v sťažnosti zo dňa 25.09.2016, za ktoré mu bolo uložené sa ospravedlniť, si stojí, zotrváva na tom, že Y. P., teda žalobca ho fyzicky napadol do krvi, spôsobil mu zranenia s trvalými následkami, videla to jeho dcéra, ktorá pri incidente na neho kričala, ktorá by mala byť vyšetrená psychológom. Tiež poukazuje na niektoré osoby, ktoré spolupracovali na vyšetrovaní uvedeného prípadu, ktoré nepostupovali objektívne, celý incident mali vidieť traja svedkovia, ktorých treba predvolať. Zotrváva tiež na tom, že sú pravdivé aj jeho vyjadrenia týkajúce sa svokry žalobcu Z. N. v súvislosti s nepodaním lekárskej pomoci L. X.. Tiež uvádza, že žiadal písomne sudkyňu, aby v jeho neprítomnosti nerozhodovala. Po výzve súdu prvej inštancie zo dňa 12.01.2021 č.k. 12C/45/2017-217 adresovanej odvolateľovi na odstránenie väd ním podaného odvolania, ktorú tento aj riadne prevzal, zaslal súdu prvej inštancie dopĺňujúce podanie k odvolaniu, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 20.01.2021, v ktorom uvádza, že žiada napadnutý rozsudok zrušiť, keďže bitka, na ktorú poukazoval, sa stala, uvádza, že treba predvolať C.. F. ako svedka, ktorý držal dieťa na rukách pri incidente, tiež svedka U. F., ktorý sa na to pozeral z balkóna svojho rodinného domu zo vzdialenosti 25 metrov, tiež svedka F. D., ktorý

to videl z vedľajšieho pozemku. Ním označení svedkovia aj keď tvrdia, že to nevideli, on im dá otázky. Rozhodnutie voči nemu nie je opodstatnené. Posúdiac obsah odvolania ním produkované námietky možno subsumovateľná pod odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, tiež v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP - nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, a v konečnom dôsledku ide o uplatnenie tzv. novôt v odvolacom konaní - § 366 CSP.

9. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhoval rozsudok súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Napriek tomu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len v rozsahu 300,- eur nepovažoval za adekvátne v kolízii so závažnosťou ujmy, ktorá mu vznikla na jeho osobnostných právach, odvolanie proti rozsudku v zamietajúcej časti nepodal. Fixovaným tvrdením žalovaný aj v rámci odvolania opätovne dokazuje, že sa dopustil neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu spôsobom a v rozsahu, ktorý vyplynul z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie v tejto veci a tiež nasvedčuje tomu, že nie je ochotný neoprávnenosť svojho zásahu do osobnostných práv žalobcu uznať a pristúpiť k poskytnutiu mu satisfakcie, a to v akejkoľvek forme, čím len potvrdzuje dôvodnosť uplatnených nárokov žalobou. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádza, že žiadal súd, aby v jeho prítomnosti nerozhodoval, táto námietka podľa neho nemá opodstatnenie, pretože s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie vysporiadal už v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď uviedol, že žalobca k žiadosti o odročenie pojednávania nepripojil žiadne lekárske potvrdenia ani správu o svojom zdravotnom stave napriek tomu, že práve ním odôvodňoval svoju žiadosť o odročenie pojednávania, a preto súd správne neakceptoval takúto žiadosť a keďže žalovaný sa k žalobe rozsiahlo písomne vyjadril a pripojil aj listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, ktoré ako dôkazy súd vykonal, dôvodne konal v neprítomnosti žalovaného, keďže nebolo potrebné nariaďovať jeho výsluch podľa § 195 ods. 1 CSP a nemohli takto byť ani porušené jeho procesné práva, keďže neboli splnené zákonné podmienky na odročenie pojednávania podľa § 183 CSP. Z uvedených dôvodov navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

10. Žalovaný v reakcii na písomné vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu opakovane v princípe zotrváva na pôvodných tvrdeniach, uvádza, že na incident sú svedkovia, ktorí však nechcú svedčiť, svedok F. preto, že jeho nevestu upozornil pred zákazníkmi v M., že nemá šikanovať iného pracovníka M., následne bola prepustená z práce a F. so synom sa mu vyhrážali, že mu zapália dom a uvidí a dodnes sa s ním nerozprávajú z pomsty. Svedok C.. F. zavádza, na polícii v O. pracuje žalobcov kamarát policajt V., ktorého mali z polície prepustiť, na vyšetrovaní mali spolupracovať aj L.. M. na OÚ Z., ktorí mali celé vyšetrovanie zmanipulovať.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

14. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe na ochranu osobnostných práv v základe vyhovel, uložiť výrokom I. žalovanému povinnosť písomného ospravedlnenia žalobcovi v znení uvedenom vo výroku jeho rozhodnutia, keď dospel k záveru, že tvrdenia obsiahnuté v sťažnosti zo dňa 25.9.2016 týkajúce sa v nej popísanom konaní žalobcu a ktorú sťažnosť zaslal žalovaný na ÚPSVaR Z. a ktorých pravdivosť v konaní preukázaná nebola, sú spôsobilé vzhľadom na ich urážlivý a osočujúci charakter zasiahnuť do osobnostných práva žalobcu (ľudská dôstojnosť, česť a súkromie - § 11 Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“), pričom za zásahu primeranú satisfakciu považoval tak písomné ospravedlnenie žalobcovi, ktoré mu uložil, ako aj nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 300,-

eur na zaplataenie ktorej žalovaného zaviazal (§ 13 ods. 1, 2, 3 OZ). Zároveň stranám náhradu trov konania nepriznal, aplikujúc ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 CSP (výrok II.).

15. Posúdiac podané odvolanie podľa jeho obsahu, žalovaný v odvolaní v princípe namieta uskutočnenie pojednávania v jeho neprítomnosti s čím nesúhlasil, ktorá námietka je subsumovateľná pod odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces), ďalej tvrdí, že všetky v sťažnosti uvedené skutočnosti sú pravdivé, teda nebol dôvod pre záver o zásahu do osobnostných práv žalobcu a priznanie mu satisfakcie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP - nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), navrhuje výsluch niekoľkých svedkov, ktorí mali byť prítomní jeho napadnutiu zo strany žalobcu (majú teda mať vedomosť o tom, že k zásahu do práv došlo ale naopak na strane žalovaného zo strany žalobcu ako pôvodcu zásahu), avšak za súčasného tvrdenia, že títo tvrdia, že nič nevideli, tiež, že nechcú vypovedať (uplatnenie tzv. novôt v odvolacom konaní - § 366 CSP vo väzbe na ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP).

16. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

17. V ďalšom odvolací súd vychádzajúc z obsahu odvolania podrobil konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu odvolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces, ako výsledku tvrdeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý dôvod je zřejmý z obsahu odvolania podaného žalovaným (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a ktorý nesprávny postup mal spočívať v tom, že súd prvej inštancie vykonal pojednávanie dňa 30.11.2020 v neprítomnosti žalovaného napriek tomu, že tento svoju neúčast' na ňom ospravedlnil zdravotnými dôvodmi a nesúhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti.

18. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti vyššie uvedenej odvolacej námietky privediť v prospech žalovaného zmeňujúce, či zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Nemožno totiž pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010) so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Vo svetle uvedeného je potrebné teda skúmať, či účastník (aj v prípade možného procesného pochybenia) mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania v okolnostiach posudzovanej veci napríklad tým, že mohol produkovať tvrdenia, či dôkazy. Konanie pred súdom musí totiž zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich, v neposlednom rade aj právo na zachovanie rovnosti strán v konaní tiež prostredníctvom práva zúčastniť sa pojednávania a v rámci neho uplatňovať tiež procesné oprávnenia.

20. Priebeh pojednávania a teda aj jeho nariadenie a predvolanie na pojednávanie, sú upravené v ustanoveniach § 177 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

21. Súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie (§ 177 ods. 1 CSP).

22. Nevyhnutnosť nariadenia pojednávania pri rozhodovaní vo veci samej je vyjadrením zásady ústnosti a bezprostrednosti konania, ktoré zásady majú ústavnoprávne vyjadrenie v článku 48 ods. 2 Ústavy SR (právo na prerokovanie veci v prítomnosti a možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom), tiež článku 6 ods. 1 Dohovoru, v zmysle ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Zúčastniť sa na pojednávaní je právom strán sporu. Stranám zásadne musí byť umožnené, aby v prípade, ak vo veci bolo nariadené pojednávanie, mali možnosť sa tohto zúčastniť, čo predpokladá riadne a včasné doručenie predvolania na pojednávanie, aby im tak bolo umožnené realizovanie ich procesných oprávnení, ktoré im zákon priznáva.

23. Predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 178 ods. 2 CSP).

24. Dôvody odročenia pojednávania sú obsiahnuté v ust. § 183 CSP. V zmysle odseku 1, uvedeného ustanovenia, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa ods. 3, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať, samozrejme sa predpokladá preukázanie existencie takejto prekážky. Podľa odseku 4 ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla.

25. Podľa § 184 ods. 1 CSP súd rozhodne o (ne)odročení pojednávania bezodkladne; o tom upovedomí tých, ktorí boli na pojednávanie predvolaní. Súd uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

26. Vychádzajúc z citovaných ustanovení, predvolanie na pojednávanie vykonáva súd z úradnej povinnosti, pričom je jeho povinnosť predvolať všetky osoby, ktoré ustanovuje zákon, prostredníctvom čoho sa zabezpečuje, aby bolo strane konania umožnené vykonať právo na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj možnosť zúčastniť sa na pojednávaní. V prípade žiadosti strany o odročenie pojednávania je rozhodujúce, či táto žiadosť má pôvod v dôležitých skutočnostiach, ktoré opodstatnene diskvalifikujú stranu z účasti na pojednávaní a zároveň, či táto žiadosť bola súdu doručená bezodkladne (čo znamená ihneď potom, ako takýto ňou tvrdený a samozrejme preukázaný dôvod vznikol).

27. V konkrétnostiach posudzovanej veci, ako odvolací súd zistil preskúmaním spisového materiálu, súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie za jeho predchádzajúcej prípravy (doručenie žaloby s prílohami žalovanému s výzvou na vyjadrenie vrátane zaslania poučení o jeho procesných právach a povinnostiach, doručenie písomného vyjadrenia žalovaného vrátane príloh žalobcovi) vo veci na deň 30.11.2020, ktoré predvolanie na pojednávanie prevzal žalovaný, ako vyplýva z pripojenej doručenky na čl. 194 spisu dňa 02.11.2020. Následne dňa 27.11.2020 (tri dni pred uskutočnením pojednávania) bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovaného v ktorom uvádza (čl. 199 spisu), že ospravedlňuje svoju neúčast' na pojednávanie z dôvodu, že mu to nedovoľuje zdravotný stav, zároveň uvádza, že „nedovoľuje“ pojednávanie v jeho neprítomnosti. V podaní nekonkretizuje, kedy malo dôjsť k zdravotnej prekážke na jeho strane, pre ktorú ako uvádza sa nemôže pojednávania zúčastniť, ani na preukázanie tohto tvrdenia žiaden dôkaz nepredkladá (príkladom v tom čase vystavenú lekársku správu, doklad, že bol ošetrovaný a pod.). Súd prvej inštancie o žiadosti žalovaného rozhodol obratom (v ten istý deň) a mailom mu oznámil, že jeho žiadosti nevyhovuje podľa § 195 CSP, tiež, že vo veci sa už písomne vyjadril, predložil listinné dôkazy a preto jeho výsluch ani nepovažuje za nutný (čl.201 spisu). V reakcii na uvedené žalovaný uviedol, že to berie na vedomie, opätovne uvádza, že jeho zdravotný stav mu nedovoľuje sa pojednávania zúčastniť, opätovne však žiaden dôkaz na svoje tvrdenia nepredkladá (čl. 202, 203 spisu). Ako vyplýva zo zápisnice z uvedeného pojednávania (čl. 205 a nasl.), ktoré sa uskutočnilo za účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu, sudkyňa oboznámila prítomných so žiadosťou žalovaného, ako aj dôvodmi pre ktoré jej nevyhovela a následne vec prejedнала a vo veci aj rozhodla v neprítomnosti žalovaného.

28. Preskúmaním vyššie uvedených zistených skutočností vo svetle teoretických východísk uvedených v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacej námietky vzťahujúcej sa k odvolaciemu dôvodu uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nemožno pochybovať o tom, že žalovaný mal vytvorený priestor na to, aby mohol svoje procesné práva v dostatočnej miere realizovať. Je zrejmé, že mu bolo v dostatočnom časovom predstihu doručené predvolanie na pojednávanie so zachovaním lehoty na jeho prípravu, takže do jeho uskutočnenia mal možnosť produkovať prostriedky procesného útoku (čo aj učinil), vznášať vecné námietky voči znaleckému posudku (ktorý jej bol doručený cca tri mesiace pred uskutočnením pojednávania). Súdu prvej inštancie síce tri dni pred uskutočnením pojednávania, zaslal žiadosť o odročenie pojednávania s odôvodnením, že zdravotný stav mu účasť na ňom nedovoľuje (bez bližšieho konkretizovania, či uvedenia kedy tvrdená prekážka mala vzniknúť), a tiež, čo je najpodstatnejšie bez v tom čase aktuálneho dôkazu o tom, že skutočne v rozhodnom období žalovaného zdravotný stav diskvalifikoval z účasti na pojednávaní (odvolací súd poznamenáva, že takýto dôkaz žalovaný nepredložil ani v odvolacom konaní). Za týchto okolností potom nemožno považovať za splnenú zákonnú podmienku pre odročenie pojednávania spočívajúcu v tom, že žalovaný si splnil svoju povinnosť bezodkladne oboznámiť súd s dôvodom, pre ktorý pojednávanie žiada odročiť, teda ihneď po tom, ako jej tento dôvod bol známy, a tiež, že existenciu tohto dôvodu vierohodným spôsobom preukázal. Pravdou síce je, že vychádzajúc z listín, ktoré zaslal súdu žalovaný (predložených však z iného dôvodu spolu s vyjadreniami k žalobe a datovaných rokom 2017) vyplývajú určité zdravotné ťažkosti žalovaného chronického charakteru, netvrdil však, že práve tieto ho od doby ich vzniku trvale a priebežne diskvalifikujú z aktivít bežného života a že tieto boli dôvodom, pre ktoré sa nemohol pojednávania zúčastniť (netvrdil to ani vo vyjadrení k žalobe, či následných pojednávaniach) a tak od nich nemožno odvodzovať opodstatnenosť jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Pokiaľ išlo o akútnu, náhle vzniknutú prekážku majúcu v zdravotnej indispozícii žalovaného, bolo jeho povinnosťou ju konkretizovať, tiež jej existenciu preukázať, čo však neurobil. Súd prvej inštancie si po doručení jeho žiadosti bezodkladne splnil svoju povinnosť a oboznámil žalovaného o nevyhovení jeho žiadosti, tiež z dôvodu, že k žalobe sa vyjadril, predložil a označil tiež všetky dôkazy na ktoré sa vo vyjadrení odvoláva z ktorého dôvodu nepovažuje za potrebné ani nariadiť jeho výsluch (§ 195 CSP). Žalovaný sa napriek tomu nedostavil na pojednávanie a tiež žiadne ďalšie dôkazy v rámci konania pred súdom prvej inštancie neprodukoval (ani návrhy na ich vykonanie). Za týchto okolností tak nemôže ísť na ťarchu procesného postupu súdu prvej inštancie ani protistrany, ale výlučne na ťarchu žalovaného, ak súd prvej inštancie jeho žiadosť neakceptoval, pojednávanie neodročil a vo veci aj v jeho neprítomnosti rozhodol.

29. Vychádzajúc tak z vyššie uvedeného zistenia, keďže bola splnená procesná podmienka riadneho a včasného doručenia predvolania na pojednávanie žalovanému (§ 178 ods. 2 CSP) pri síce doručenej žiadosti z jeho strany o jeho odročenie, avšak pri nepreukázaní splnenia zákonnej podmienky, že k tomu došlo bezodkladne potom, ako dôvod odročenia na jeho strane vznikol, resp. že vôbec existoval, napriek jeho neprítomnosti bolo potrebné považovať za splnené podmienky na prejednanie veci podľa § 180 CSP, čo má oporu v obsahu spisového materiálu a platnom procesnom predpise a pokiaľ za týchto okolností súd prvej inštancie na vyššie uvedenom pojednávaní vec v neprítomnosti žalovaného podľa § 180 CSP tiež prejednal, a zároveň následne vo veci aj rozhodol, nepochybil a týmto zvoleným procesným postupom neznemožnil žalovanému realizovať jeho procesné oprávnenia, ktoré mu zákon priznáva a nedošlo tak ani k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Vyššie uvedená námietka je tak nedôvodnou.

30. Rovnako z hľadiska vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia možno konštatovať, že odvolacie tvrdenia žalovaného nie sú spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, predložené dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo skutkového stavu tak, ako bol na základe dôkazov produkovaných stranami zistený, vyvodil správny právny záver, keď vo svetle teoretických východísk daných ust. § 11, § 13 ods. 1-3 Občianskeho zákonníka konštatoval neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv žalobcu prostredníctvom difamujúcich tvrdení týkajúcich sa osobnej sféry žalobcu obsiahnutých v sťažnosti spísanej žalovaným zo dňa 25.09.2016, zaslanej na ÚPSVaR Z., ktorých pravdivosť v konaní preukázaná nebola, za súčasného dostatočného vysporiadania sa so všetkými podstatnými námietkami žalovaného v konaní z jeho strany produkovanými. Pokiaľ ide o rozsah priznanej satisfakcie (morálnej aj peňažnej), táto tiež podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá tak intenzite zásahu, ako aj okolnostiam, za ktorých k zásahu došlo. Vo výsledku tak žalobe v rozsahu uvedenom vo výroku jeho rozhodnutia súd

prvej inštancie dôvodne vyhovel. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach na tieto odkazuje.

31. Žalovaný v odvolaní v princípe v konkrétnosti ani nepolemizuje s jednotlivými skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení rozhodnutia, či ich vyhodnotením súdom prvej inštancie, len z jeho aj v odvolacom konaní opakovaného tvrdenia, že ku skutočnostiam, ktoré popísal v sťažnosti a tak ako ich popísal, aj došlo, je zrejmé, že závery súdu nepovažuje za správne.

32. Pravdou je, že v konaní o ochranu osobnosti znáša dôkazné bremeno predovšetkým žalobca, ktorý musí preukázať existenciu tvrdeného neoprávneného zásahu, teda spôsobilého k vzniku ujmy na jeho osobnostných právach, k naplneniu čoho v konkrétnostiach danej veci aj došlo. Z pripojených listinných dokladov vyplýva, že skutočnosti obsiahnuté v sťažnosti žalovaného, týkajúce sa osobnej sféry žalobcu a jeho rodiny, či jeho tvrdeného konania, boli predmetom šetrenia kompetentnými orgánmi s výsledkami, z ktorých nemožno vyvodiť ich pravdivosť. Charakter niektorých z nich takto jednoznačne nasvedčoval v prospech záveru, že sú difamujúce (znevažujúce, osočujúce). Bolo tak na žalovanom, či dôkazné bremeno o opaku unesie. Žalovaný však v konaní zjavne opomenul základný princíp, ktorým je ovládané dokazovanie v sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, a to princíp prejednací, ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy.

V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencie určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, či dôkaz predložiť, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na tej-ktorej strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Keďže teda súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo tak na žalovanom, akým spôsobom svoju obranu proti uplatnenému nároku formuloval a na akých skutočnostiach jej opodstatnenosť zakladal, a tiež bolo vecou racionálneho posúdenia žalovaného, či ním tvrdené skutočnosti je schopný tiež preukázať a to vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nespĺnenie si dôkaznej povinnosti sa nutne muselo prejavovať v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre stranu, ktorá toto bremeno neunesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie neprodukoval také dôkazy (ani návrhy na ich vykonanie), ktoré by boli spôsobilé k záveru o neopodstatnenosti či už čiastočnej, či úplnej podanej žaloby, čo mohlo mať pôvod jedine v tom, že by preukázal pravdivosť jeho tvrdení, ktoré uviedol v sťažnosti a ktoré súd prvej inštancie posúdil ako spôsobilé k zásahu do osobnostných práv žalobcu, k naplneniu čoho však nedošlo. Z obsahu žiadneho žalovaným označeného súdneho, či iného konania, či pripojených listín totiž nevyplýva, že žalobca sa mal dopustiť konania, ktoré v sťažnosti popisuje žalovaný, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie.

33. Nespôsobilé k odlišnému, v prospech žalovaného vyznievajúcejmu rozhodnutiu, sú tiež jeho návrhy na vykonanie ďalších dôkazov (výsluchy ním identifikovaných svedkov), ktoré však boli uplatnené až v odvolacom konaní, naviac bez uvedenia rozhodných skutočností, ktoré by ich z tohto dôvodu vo svetle ust. § 366 CSP z odvolacieho prieskumu dôvodne nevylúčili.

34. Keďže je zrejmé ako už bolo uvedené vyššie, že návrhy na vykonanie dôkazov (výsluchov svedkov C., F., D.) žalovaným neboli v rámci zákonnej koncentrácie konania pred súdom prvej inštancie produkované, ale sú uplatňované až v rámci odvolacieho konania, ich prípustnosť ako tzv. novôt bolo potrebné vyhodnotiť z hľadiska dikcie ust. § 366 CSP vychádzajúc z ktorého znenia, spôsobilosť preskúmania napadnutého rozhodnutia vo svetle nich, je podmienené okrem toho, že sa po a) týkajú procesných podmienok, po b) vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu (o ktoré prípady zjavne v posudzovanej veci nejde, nie sú ani tvrdené), tiež c) nezavinením ich doterajšieho nepoužitia, pričom je to odvolateľ v konaní, koho zaťažuje povinnosť preukázať, že tieto nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania (do doby vyhlásenia dokazovania súdom prvej inštancie za skončené) použité bez jeho viny. Ak tento predpoklad úspešne

nesplní, na tieto novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť, pričom na diskvalifikáciu týchto novôt postačuje aj opomenutie ich skoršieho predloženia zavinením z nebalosti, či nesprávne vyhodnotenej potreby ich navrhnutia, či ich reálnej dôkaznej sily, o ktorý prípad môže ísť v prípade novôt produkovaných žalovaným v odvolacom konaní s poukazom na argumentáciu, ktorá ich sprevádza (ním navrhovaní svedkovia podľa neho tvrdia, že nič nevideli, resp. nechcú vypovedať). Keďže žalovaný si nesplnil svoju povinnosť plynúcu mu z ust. § 366 CSP, spočívajúcu v produkcii takej argumentácie, ktorá by umožňovala tieto novoty vo svetle odvolacieho prieskumu pripustiť, čo zjavne ani nemohol, keďže vzhľadom na argumenty k nim sa vzťahujúce je zjavné, že možnosťou návrhu na ich vykonanie disponoval už v čase prebiehajúceho konania pred súdom prvej inštancie a bolo len vecou jeho úvahy a zvolenej argumentačnej konštrukcie, že tak neurobil, a teda neexistovala udržateľná prekážka, pre ktorú ich nemohol pred súdom prvej inštancie použiť (čo nakoniec nielenže nepreukazuje ale ani netvrdí), nebolo možné prijať iný záver ako o ich diskvalifikácii, teda ich neprípustnosti v odvolacom konaní, čím bez ďalšieho už len z tohto dôvodu sú nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a k naplneniu dôvodu na odvolanie uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, ku ktorému sa vzťahujú.

35. Žalovaným uplatnené dôvody odvolania, tak nebolo možné považovať za opodstatnené.

36. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení tvrdeného zásahu do osobnostných práv žalobcu správne, pri absencii zistenia, že mohlo ísť o zásah oprávnený, správne vyhodnotil vzhľadom na okolnosti tiež rozsah primeranej satisfakcie, jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia, či s ktorými z hľadiska vecného, by sa už nebol zaoberal a vysporiadal súd prvej inštancie.

37. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

38. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).